

PATAK MÁRTA

A válaszút

Értem, bólintottam, és néztem nagyon komolyan, amennyire csak tudtam, nem mondom, nevezhetnékem nem volt, mégis kellő súlyt akartam adni a pillanatnak, nehogy azt higgye, megijesztett vagy eltántorított, meg persze nehogy egy kicsivel többet is észre kelljen vennie a bizonytalanságomból, mint amit már eddig is sejtett. Nem igazán fogtam fel, mire érti pontosan, amit mond, annyira távol áll tőlem, olyan megfoghatatlan minden, ami ezotéria, én a racionális dolgok híve vagyok, csakis azért álltam kötélnek, hogy elmegyek hozzá, mert szorult helyzetben vagyok, muszáj mindent kipróbálnom, ami erőfeszítés nélkül megy, ami szinte szembejön velem az utcán, őt is így fogadtam el, mikor mellém küldte a sors, fogalmam se volt róla, mi az, amit csinál, eszik-e vagy isszák, a módszer nevét se tudom igazán, csak annyit, hogy kapcsolatban áll holt lelkekkel, égiekkel vagy túlvilágiakkal, ilyesmi, de talán nem is ez a fontos, hanem sokkal inkább az, hogy valahányszor nála járok, utána minden sokkal könnyebb, testileg-lelkileg egyaránt. Harmincnyolc éves vagyok, testileg tiszta roncs, három és fél éve kezelnek, mindig máshol üti fel fejét bennem a kór, most éppen ott tartok, hogy lassan menni sem tudok majd, mert felmondják a szolgálatot az ízületeim, előtte meg a tudóm akart cserbenhagyni, szóval nem tudom, mi vár még rám, csak annyit tudok, hogy ez az egész azzal kezdődött, hogy a férjem meghalt egy autóbalesetben, én meg itt maradtam egyedül a két gyerekkel, pedig legszívesebben utánamentem volna, de hát a két gyerek, a felelősség, minden, végül itt maradtam, de azt hiszem, a testem, szívem-lelkem, mindenem azóta is megtesz mindent, hogy elpusztítson, hogy közös erővel elpusztítsuk, végleg tönkretégyük magunkban, ami még ép porcika akad ebben a rozszant testben, mert a lélek már réges-rég kiköltözött belőlem, legalábbis azt hiszem ilyenkor, amikor megkapom a lórúgásnyi dózisosmat, és szó szerint kifekszem tőle.

Visszhangzott még a fejemben az iménti mondatom, egyetlen szó csupán, hogy Érttem!, mégis olyan határozott, eltökélten komoly volt, hogy szinte súlyt hagyott maga után a levegőben, és ezt ő észre is vette, én pedig megdöbbsentem, úgy hangzott, mintha nem is én mondtam volna, hanem valaki más, akit ismerhetnék ugyan, mert talán már sokszor láttam, de a hangját még sose hallottam. Nem tudom, ő mit fogott fel a vívódásomból, azt se, hogy mit gondolt még magában rólam, úgy általában a helyzetemről, azon kívül, amit el is mondott, és azt sem tudom, ő mennyire szenved meg ezt az egész viszonyt, mert valahogyan neveznem kell ezt a fura közelséget, ami több egy kicsit annál, mint páciens és mester, beavatott vagy gyógyító között kialakul, fogalmam sincs, minek nevezzem, ő inkább a közvetítőt szereti, de

azt mondja, csak előttem, meg aki nagyon közel áll hozzá, olyanok előtt, de szerintem ezt csak azért tette hozzá, hogy pillanatnyi zavarát leplezze. Nem mondtuk ki sose, de kezdettől fogva ott lebeg köztünk a lehetőség, és nem tudom, meddig lehet még húzni, hogy így maradjon, nem tudom, a kezelésemet mennyiben befolyásolná, ha valami több is lenne köztünk, mint ez a páciens-gyógyító viszony, néha el is bizonytalanodom, máskor meg határozottan magamba szálllok, szemrehányást teszek magamnak, Ne légy ostoba, mit akarsz te ezzel a roncs testtel!, és hitetlenkedve rázom a fejemet, hogy miket ki nem talállok, ugyanolyan ez is, mint amikor a páciens beleszeret a pszichiáterébe, egyoldalú vonzalom, törvényszerű, a szerencsétlen őrült kapaszkodik az egyetlen emberbe, akitől megváltást, szabadulást, felmentést vagy mit tudom én, mit remél, hát én is így vagyok ezzel, már rég kiderült, hogy az orvosok meg a gyógyszerek nem tudnak rajtam segíteni, akkor én más utat választok, és aki ezen az úton szembejön velem és segít, annak szinte varázserőt tulajdonítok, persze szó sincs varázserőről, ha meghallaná, nagyot koppintana a fejemre, abban biztos vagyok, Semmi különös!, mondaná, Komolyan, nekem természetes, kaptam valahonnan ezt a tudást, és igyekszem a lehető legjobban hasznosítani, gyógyítok az erőmmel, ameddig lehet, ennyi az egész!, és ezzel el is intézném, szó nélkül folytatnám tovább a kezelést, amiről máig nem tudom, micsoda is pontosan.

Arról kellene inkább beszélnem, amit ma mondott, amivel válaszút elé állított, hogy döntsem el én, belevágunk-e vagy sem, de jól gondoljam meg, mert a döntésem visszavonhatatlan következményekkel jár, utána vagy elmegyek, vagy életben maradok, azt mondta, nem egészen így, ezekkel a szavakkal, de a lényege ez volt. Nem értettem pontosan, milyen módszer vagy folyamat ez, a nevére nem is emlékszem, de annyit tudok, azt mondta, ha belevágunk, menet közben hamar kiderül, van-e még itt dolgom, vagy mehetek, igen, ezt mondta, kiderül, hogy mehetek-e vagy még maradnom kell, meg hogy az embernek méltósággal kell elmennie, ha már egyszer mennie kell, nem szabad hagyni, hogy csövek lógjanak ki belőle, és szinte már nem is emberként feküdjön egy sivár, lélektelen, steril kórteremben, ahol mindennap meghal valaki mellette, és én ebben teljesen igazat adok neki.

Hogy is kerültem én hozzá, sokszor megfordul a fejemben, pedig egyszerű, mondtam, utamba került, én pedig megkértem, hogy segítsen, mert nem bírom tovább a sok fájdalmat, fogytán az erőm, és már az orvosaimban sem bízom. Nem is olyan régen volt, hogy egyedül magamban nem bíztam, de egy ideje már az orvosaimban se, és akkor jött ő, ennek valamivel több mint egy hónapja, azóta szinte mindennap kezel, sose hittem volna, hogy én ilyesmire hajlandó leszek. Egymásba szaladtunk a kórház lépcsőjén, ez szó szerint így történt, ő utolért, egymásra mosolyogtunk, ő kinyitotta előttem az ajtót, beengedett maga előtt, aztán bejött utánam, el is indult, ellenkező folyosón, mint én, aztán egyszer csak megfordult, visszanézett, láttam, mert én is, egyszerre fordultunk meg, én őt néztem, ő meg engem, és akkor fényképeztük le magunknak egymás tekintetét, azt hiszem.

A gyerekek, igen, a gyerekek. Anyám is, apám is elég fiatal, szerencsére, úgyhogy a két fiú nem marad magára minden támasz nélkül. Tavaszig adtam magamnak haladékot. Ha tavaszig életben maradok, akkor belevágok, lesz, ami lesz, mert ez így nem élet már nekem, hiába, hogy minden kezelés után jobban érzem magam, utána jön az este, a fiúk már lefeküdtek, alszanak, és mihelyt egyedül maradok, olyan pokoli fájdalmak törnek rám, hogy csak a Dormicummal bírom az éjszakát. Aludni nem tudok rendesen, mert legtöbbször egy óra múltán felébredek, hajnalban arra riadok fel, hogy menekülnöm kell, de elfogyott előlem az út, át kell valahogyan küzdenem magamat egy hatalmas, sáncszerű építményen, másznék is fölfelé, de csupa apró kő a meredek oldal, minduntalan visszacsúszik a lábam, nem tudok feljebb jutni, hiába igyekszem olyan kétségbeesetten, pedig minden erőmet megfeszítve küzdök, akkor se megy, erre fel is ébredek, de utána időbe telik, mire rájövök, hogy álmodtam, magam sem tudom olyankor, mi lenne jobb, talán inkább az álom, azt hiszem, mert álomban nem vagyok beteg, csak az ilyen akadályok előtt, mint ez a sánc, de inkább ezeket is vállalnám szívesen, mint hogy ezt a pokoli fájdalmat elviseljem, mikor egyenként érzem az összes ízületemet, mintha rágná valami ott belül őket, de nem együtt fájnak, egyetlen közös nagy fájdalomban, hanem külön-külön az összes, és mégis egyszerre, úgy kezdődik, hogy elindul a jobb csípőmben, aztán fokozatosan terjeszkedik, megy fölfelé, követeli magának a helyet, birtokba akarja venni az egész testemet, mint valami hatalmassá terebélyesedő, ősi lény, ami először egyetlen sejt csupán, aztán osztódni kezd, és addig osztódik, amíg be nem hálóz teljesen, befurakodik a testem legrejtettebb zugába is, és a végén megfojt, de amíg ez bekövetkezik, azt az időt nekem végig kell szenvednem.

Attól nem félek, hogy a fiúkkal mi lesz. Elég nagyok már, majd anyámék útnak indítják őket, ha arra kerül a sor. Ebbe már belenyugodtam, és amennyire tudok, rendben hagyok itt nekik mindent, ezért is mondtam, hogy tavaszig várok a döntéssel, ha tényleg mennem kell, akkor vállalom, amit a gyógyítóm mondott, mert nem mindegy, hogyan megyek el, az egészségnek többek között az lesz az értelme, a szépsége, hogy megkímél a méltatlan haláltól, erőt ad a halálhoz, mert azt is mondta még, hogy a halálhoz is sok erő kell, azért is meg kell szenvedni, nem jön az csak úgy magától, ingyen. Én erre bólintottam, hogy értem, mondom, néztem rá komolyan, mert nem szerettem volna hitetlennek vagy komolytalannak látszani előtte, pedig őszintén szólva nem igazán értettem, mire gondol, de ennél többet nem árult el, csak annyit mondott, hogy van rá módszer, hogy kiderítsük, mennem kell vagy maradnom, ez ki fog derülni hamar, ha elszántam magam, de azt nekem kell eldönteni, hogy belevágok-e vagy sem. A fájdalomtól ugyan nem szabadulok meg, akkor se, ha maradok, azt cipelnem kell tovább, mert a maradás azzal együtt érvényes, amiben most is vagyok, azt megszüntetni talán sose fogja, de mégis lesz bennem valami bizonyosságféle, kapok fentről egy megerősítést, hogy nem ok nélkül vagyok még mindig itt, dolgom van ebben az életben.

Szeretném elhinni, hogy beleszerettem ebbe az emberbe, és tényleg ő is valami hasonlót érez irántam, nem csak a képzeletem játszik velem, hogy életben tartson. Aztán a következő pillanatban meg már azt gondolom, olyan mindegy, mit érez ő, ha én elhiszem, hogy ami bennem van, az szerelem, nekem bőven elég, önmagában is maradásra sarkall, sokkal inkább, mintha a gyerekeimmel jönnének, mert ugyan megszakad értük a szívem, de arról én már rég letettem, hogy eljártsszam magam előtt meg más előtt a mártírt, az áldozatos édesanyát, aki magára nem is gondol, csak a gyerekeire, él-hal értük, csak arra tud gondolni, hogy ővelük mi lesz nélküle. Én én vagyok, ők meg ők, ennyit tudok nekik nyújtani, ez lett az anyjukból. Kegyetlenül hangzik, tudom, de ez az igazság. Megkeserített, keménnyé tett az ez az élet utóbbi években. És ezért is félek. Vajon nem esztelenség-e, hogy itt a végstádiumban én még szerelmet remélek?

